

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובע: יהודה פרץ

נגד

הנתבעים:

1. אביעד גליקמן
2. רשת מדיה בע"מ

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעת דיבה נגד ערוץ טלוויזיה וכתב בגין פרסום כתבה אודות התובע.

מועדי דיונים והגשת כתבי טענות

1. התובע הגיש כתב תביעה בתאריך 21.7.22 בו ביקש לחייב הנתבעים לשלם לו פיצוי בסך של 250,000 ₪ בגין לשון הרע. הנתבעים הגישו כתב הגנה בתאריך 13.11.22. הדיון הראשון התקיים בתאריך 17.4.23. ביהמ"ש נתן צו להגשת ראיות. התובע הגיש ראיותיו בתאריך 24.5.23 ובאופן תקין בתאריך 19.6.23. הנתבעים הגישו ראיותיהם בתאריך 5.9.23. הדיון השני התקיים רק בתאריך 8.11.23 עקב פרוץ המלחמה. ביהמ"ש קבע מועדים לשמיעת הראיות. הדיון השלישי התקיים בתאריך 11.4.24. נחקרו מטעם התובע מר דניאל הרפז (להלן: "דניאל"), התובע, כפיר כהן ורון משעלי (להלן: "כפיר ורון") ומטעם הנתבעים, שי לניאדו, תומר תבל, אבי חובר, מוטי מגרה, מיכאל כהן, נמרוד חמיאס (להלן: "שי, תומר, אבי, מוטי, מיכאל ונמרוד") והנתבע. הדיון הרביעי התקיים בתאריך 21.4.24 ובו הצדדים סיכמו בעל פה.

דיון והכרעה

2. על ביהמ"ש לקבוע האם יש בשידור הכתבה פרסום לשון הרע ואם כן האם עומדות לנתבעים הגנות כגון אמת דיברתי והגנת תום לב. להלן טענות הצדדים.

טענות התובע

3. התובע טען בכתב התביעה כי הינו יושב ראש וועד עובדי רשות שדות התעופה באילת, מנהל תחנת כיבוי בשדה התעופה אילן ואסף רמון (ז"ל), הנתבע הוא כתב משפט בערוץ 13 והנתבעת, חברת חדשות, בעלת רישיון שידור עם אחוזי רייטינג מהגבוהים כיום בארץ. לטענת התובע, בתאריך 18.4.22 התפרסמה כתבה באמצעות הנתבעת, ועורך, מגיש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

ומראיין הכתבה היה הנתבע. התובע טען שלתדהמתו בזמן צפיית שיא, מול כל משפחתו, חבריו, העובדים והמנהלים במקום עבודתו הוא הוצג כעברייך. עוד טען, שבמרוצת הימים שקדמו למהדורה, הנתבעת פרסמה קדימונים לכתבה לצד פרסומות אשר נושאים את שם הכתבה "הכבאים שהפכו למשרתים: מפקד התחנה הכריח אותנו לשמש נהגים ומלצרים" וכי מיד בתום הכתבה, זו עברה למרשתת באתר החדשות של הערוץ והיא משודרת שם נכון למועד הגשת התביעה וכן באתר היוטיוב. עוד טען, כי נפל פגם באופן קבלת תגובתו עובר לשידור הכתבה. התובע התייחס לטענות שונות שהועלו נגדו בכתבה כפי שיפורט בהמשך. עוד טען, שכמעט בכל הכתבה ששודרה במהדורת החדשות וכן הכתבה הממשיכה להיות מופצת באתר החדשות של הנתבעת, מגמתית, דיבה, לשון הרע, מוציאה מהקשרה ויש בה רצון לפגוע בשמו הטוב ולגרוף תמלוגים מפרסומות, קרי לאכול מפירות העוולה, לעשות עושר ולא במשפט. התובע עתר לפסוק לטובתו פיצוי בסך של 250,000 ₪ וכן להורות לנתבעים להסיר את הפרסומים לאתגר ולפרסם התנצלות בפורום בו פרסמו את דברי הדיבה.

טענות הנתבעים

4. הנתבעים טענו בכתב ההגנה כי יש למחוק את התביעה עקב העדר עילה ו/או בהיותה טרדנית וקנטרנית וכי מדובר בתביעת השתקה, כדי לבוא חשבון, משיקולים זרים, עם הנתבע. עוד טענו, שהכתבה נשוא התביעה כוללת דיווח עיתונאי במסגרת מהדורת "חדשות 13" בנושא בעל עניין ציבורי מובהק וכי בכתבה דווח על תלונות וטענות של מספר לוחמי אש, כלפי התובע, ובכלל זה על הליך בדיקה רשמי בנציבות שירות המדינה שנפתח בעניינו של התובע ובמסגרת הכתבה פורסמה תגובת רשות שדות התעופה, אשר אישרה את דבר קיומו של הליך הבדיקה ופורסמה גם תגובת התובע. עוד טענו, שהם לא הסתפקו בדיווח על הגשת התלונה כנגד התובע, וביצעו עבודה עיתונאית של בירור עיקרי הדברים מול מקורות שונים, לא אחד ולא שניים, על מנת לאשש את תוכן הדיווח וכי חלק מהמקורות הביעו נכונות להתראיין לכתבה, תוך שטוש פנים וקול, ושיתפו ברשמיהם שלהם מהתנהלות התובע, ותחושותיהם האישיות. עוד טענו שבירור הטענות כלפי התובע נתון לגופים המוסמכים, אך מחובתו של גוף התקשורת הינה לדווח על תלונות מסוג זה, ודאי כאשר הן נתמכות על ידי מספר לא מבוטל של מתלוננים. הנתבעים שללו טענות התובע לפגם באופן בו ביקשו תגובתו עובר לפרסום. עוד טענו, שלגופם של דברים, התובע לא חולק בכתב התביעה על כך שהכתבה שפורסמה אכן מדווחת באופן נכון על תוכן התלונות והטענות כלפיו והוא גם לא חולק על כך שאכן נפתח הליך בדיקה בעניינו בנציבות שירות המדינה. עוד טענו, שעומדת להם הגנת "אמת דיברתי", כמי שדיווחו לציבור באופן נכון על תוכן התלונות והטענות שהועלו כלפי התובע וכן הגנת "עיתונות אחראית". עוד טענו, שהתובע אינו זכאי לאף לא אחד מהסעדים המבוקשים על ידו וכי הוא הביא על עצמו, במעשיו, במחדליו ובהתנהגותו כלפי לוחמי האש, את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

התלונות ואת הטענות נגדו, וממילא וכפועל יוצא גם את הדיווח העיתונאי, בין היתר, על ההליך אשר ננקט בעניינו והוא אף הסכים לביצוע הפרסום.

האם שידור הכתבה הינו פרסום לשון הרע?

5. לא הייתה מחלוקת שהפרסום כולל עובדות המציגות את התובע באופן שלילי כמי שמנצל תפקידו כדי להעסיק עובדים הכפופים למרותו לצרכיו האישיים או לביצוע משימות שחורגות מהגדרת תפקידם ככבאים, בין היתר, כנהגי הסעות ומלצרים. המחלוקת הייתה, האם עומדות לנתבעים ההגנות הקבועות בחוק **איסור לשון הרע התשכ"ה 1965** (להלן: "**חוק איסור לשון הרע**") אמת דיברתי והגנת תום לב והגנות נוספות.

האם עומדת לנתבעים הגנת אמת דיברתי?

6. יש לחלק הפרסום בין שני מרכיבים. המרכיב הראשון הינו פרסום העובדה שהוגשה תלונה לנציבות שירות המדינה נגד התובע בשל הטענות שהוזכרו בכתבה. כפי שיפורט בהמשך הוכח שהתקבל מכתב תלונה שכלל הטענות שהופיעו בכתבה והנתבע נחקר בעניין טענות אלה. המרכיב השני, שהוא בבחינת מעבר לנדרש, הינו הוכחת אמיתות המעשים המיוחסים לתובע בתלונה לנציבות. כפי שיפורט בהמשך, לא רק שהנתבעים הוכיחו שהוגשה תלונה הכוללת טענות חמורות נגד התובע וכי התובע נחקר בעניין טענות אלה, הם אף הוכיחו במאזן הסתברויות נכונות הטענות, כפי שיפורט בהמשך.

7. באופן כללי התלונה מייחסת לתובע ניצול הכבאים הכפופים למרותו כמפקד התחנה לצרכיו האישיים או למטלות החורגות מהגדרת תפקידם ככבאים, בין היתר כנהגי הסעות ומלצרים. התובע נקלע בעניין זה לטיעון סותר. מצד אחד הכחיש הטענה. אולם, מצד שני, הוא ושני עדיו תארו ההתנהלות בתחנת הכבאות כ"**משפחה**". ביהמ"ש האמין לשני העדים מטעם התובע, שהם רואים בתובע "**ראש המשפחה**" כהגדרת העד מטעמו רן וכי הם לא ראו בבקשותיו ניצול, אלא פעולות למען "**המשפחה**" או "**סחבקות**" כפי שטען בא כוחו של התובע בסיכומיו. כך למשל, כפיר אישר בעדותו שהציע לאשתו של תומר, אחד מהכבאים שלא קיבלו עליהם את התנהלותו של התובע כ"**ראש המשפחה**" לחשוב "**על זה**", תוך שהוא מתחמק בעדותו ממתן תשובה לשאלה למה התכוון כשאמר לה "**על זה**". כמו כן, כפיר אישר שהצטלם עם שלט בו היה כתוב שהוא תומך בתובע, כהפגנת תמיכה ביחס ל"**חבורה של כפיות טובה**" והעיד ש"**לא מכיר מפקדים אחרים שעושים למען התחנה ומכיר מפקדים**" וכי "**לכל המפקדים שוטפים את הרכב**".

8. מקום עבודה אינו "**משפחה**", או "**סחבקה**", ועל מנהל לדרוש מעובדיו לפעול בהתאם לסמכויותיו ולהגדרת תפקידי העובדים. מכאן, שאין להחיל כללי "**משפחה**" במקום העבודה. הנתבעים טענו בכתב ההגנה, ובצדק, שכתב התביעה אינו מצליח ליישב את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-07-63319 פרץ נ' גליקמן ואח'

הסתירה שבין טענות התובע, לפיה הכבאים סייעו לו "באופן חברי", ובין המציאות בפועל, לפיה מדובר בכבאים, הכפופים לו, אשר נאלצו למלא אחר בקשותיו/דרישותיו. ביהמ"ש קובע שמקור התלונות נגד התובע בכך שיש מי שלא קיבלו עליהם ההתנהלות "המשפחתית", אלא עמדו על כך שהם ואחרים יבצעו אך ורק פעולות בהתאם לחובותיהם כלוחמי אש. ביהמ"ש יסקור כעת הטענות המרכזיות נגד התובע בעניין זה.

ניקוי הרכב הצמוד של התובע ע"י הכבאים

9. התובע טען בכתב התביעה ששטיפת רכב הסובארו שצמוד אליו הינה חובה מקצועית של הכבאים שכן הרכב עומד לרשות פעילות התחנה. אולם, כפיר, שהעיד מטעמו, העיד ש"לכל המפקדים שוטפים את הרכב". מכאן שלדעת כפיר השטיפה של מכוניתו הצמודה של התובע היא כביכול חובה מקצועית של הכבאים לשטוף את הרכבים של מפקדיהם ולא עקב היות הרכב הצמוד של התובע, חלק מהרכבים העומדים לרשות הפעילות הכללית בתחנה, כגרסת התובע.

10. שי, ראש משמרת בעבר בתחנה, אישר בעדותו האמור בסעיף 11 לתצהירו כי התובע ביקש מראשי המשמרת לדאוג לשטיפת הרכב הצמוד אליו, ודחה הטענה שזו הייתה יוזמה של ראשי המשמרות. הוא העיד שהוא אישית לא נתן ההוראה לשטיפת הרכב וכי "ההוראות עברו מעלי בגלל שהתנגדתי לעניין ועברו לסגני", הוא, כפיר, או למפקדי צוות שמתחלפים. שי העיד שהתלונן על כך למנהל השדה וסגנו ואף לפני יו"ר ועד עובדי רשות שדות התעופה, אך לא קיבל תשובה והתובע בתגובה "היקשה עלי יותר". נמרוד שעבד בתחנה בטרם התובע החל כהונתו כמפקד וגם עבד בתחנה אחרת, העיד שאין נוהג לפיו הכבאים מנקים את הרכב הצמוד של מפקדם.

11. התובע לא הגיש מסמך התומך בגרסתו לפיה הכבאים אמורים לנקות את מכוניתו הצמודה, בין אם לפי גרסת כפיר לפיה מדובר ברכב המפקד, ובין אם לגרסתו, לפיה הרכב עמד לרשות פעילות התחנה. הוא אישר כי אין נהל כתוב בעניין זה. מעיון בתשובות התובע לדרישות לגילוי ולמתן מענה לשאלון נ/פרץ/1 עולה שהוא התנגד באופן גורף לכל הדרישות, בין היתר, בטענה שעל הנתבעים רובץ נטל ההוכחה. אולם, נטל הבאת הראיות עבר אל התובע כאשר טען בכתב התביעה כי פעולותיו מגובות בנהלי הרשות והנציבות. היה עליו להציג נהלים אלה. הוא גם לא העיד מי מטעם נציבות הכבאים או רשות שדות התעופה בעניין חובת הכבאים לנקות כביכול את מכוניתו הצמודה, לרבות לא את סגנו נדב בן אברהם ששי התלונן שהוא זה שאמר לו שהתובע דורש לנקות את מכוניתו הצמודה בפנים ובחוץ כל שבוע. מחדל התובע בעניין זה מקים חזקה שאם נציג נציבות הכבאות, או רשות שדות התעופה, או סגנו של התובע, היו מעידים, עדותם הייתה פועלת לחובתו. לעניין המשמעות של הימנעות מהגשת ראיה חיונית ראו ע"א 4697/05 גבאו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

אסטבלישמנט נ' דוד דודאי [פורסם בבנון] (27.8.12). כמו כן, התובע העיד שיש לו אישור לרחוץ את מכוניתו הצמודה בחברת הליסינג פעמיים בחודש, עובדה שאינה תואמת הגרסה בדבר חובת הכבאים לנקות את מכוניתו הצמודה. התובע הסביר בעדותו שהוא מעדיף שהכבאים ינקו המכונית כי במכון השטיפה יש תור והוא נמצא בעיר. ברי שטענה זו אינה מצדיקה הטלת משימה על לוחמי האש לנקות רכבו הצמוד של מפקדם.

12. הראיה היחידה שהגיש התובע היה אישור שהרכב צמוד אליו, ראיה שלא סייעה לו לבסס הטענה שעל לוחמי האש לנקות את הרכב. מי שהציג נהל הם הנתבעים, הוא **"נהל תחזוקת רכבי הצלה וכיבוי אש"**, נספח 2 לתצהיר תומר שמפנה לנספח 1 לנהל המכיל פרוט כל הרכבים המוגדרים **"רכבי הצלה וכיבוי אש"** שלגביהם חלה גם החובה לנקות אותם (סעיף 6.1.3). הרכב הצמוד של התובע לא נכלל ברשימה. מכאן שהטענה של התובע כי מדובר ברכב מבצעי, אינה מגובה במסמכים. לכן, ביהמ"ש קובע שלא הוכח שעל הכבאים לשטוף את הרכב של מפקדם, ולענייננו, הרכב הצמוד של התובע. התובע אישר בכתב התביעה כי הכבאים מנקים את רכבו, אך טען שהדבר נעשה במסגרת עבודתם. מכאן שלא רק שהוכח שהטענה בדבר חיוב הכבאים לרחוץ את רכבו הצמוד של התובע נכונה, אלא שהוכח במאזן הסתברויות שאסור היה לתובע לנצל מעמדו ומרותו כדי לאלץ את פקודיו לרחוץ את מכוניתו הצמודה.

הטענה שמפחדים מהתובע

13. הכתבה שפורסמה כללה עדויות בעל פה של מי שקולם ופניהם טושטשו כך שלא יזוהו. אחד מהמרואיינים אמר **"אנחנו מפחדים, באנו לפה מתוך הבנה וידיעה שאם הוא ידע מי האנשים שבאו לפה ויעשה הכל כדי להתנכל להם ולהרע להם"**. כמו כן נאמר שהתחושה היא שהכבאים מהווים **"מגן אנושי"** של התובע. מדובר בהבעת דעה, או הבעת תחושה שחוו מי שהביעו הדברים, שממילא מוגנת. אולם, התברר מהראיות שיש לתחושות ידיים ורגליים. מהראיות עלה שהתובע שימש בזמנים הנוגעים לתביעתו הן כיו"ר וועד עובדי נמל התעופה באילת, הן כמנהל מחלקת הכבאים בנמל התעופה באילת והן כחבר מועצת העיר אילת. כפל התפקידים, ואף שילוש התפקידים, יוצר חשש לניגוד עניינים וצבירת כח רב ועמד על כך מבקר המדינה בדו"ח שפרסם בעניין זה שצורף לראיות הנתבעים. בדו"ח נקבע שעל מי שמכהן בתפקיד ניהולי וכנציג בוועד העובדים בצוותא חדא לנהוג בזהירות. ביהמ"ש קובע שהתובע לא נהג בזהירות המתבקשת. להפך, הוא צבר כח רב שכן הן יו"ר וועד העובדים של רשות שדות התעופה והן מנהליו ברשות נאלצו להביא בחשבון כוחו הרב בוועד עובדי הרשות. לעניין זה ראו עדות שי, עדות אבי, ראש אגף תפעול בנמל התעופה, מי שהיה אחראי על התובע בנמל התעופה שהתלונן על כך שהתובע עקף אותו והתנהל ישירות מול מנהל נמל התעופה, וכן עדות מיכאל, מנהל מחלקת המבצעים בנמל התעופה. על חוסר זהירותו של התובע בעניין הפעלת כוחו הרב,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

תעיד הוראתו לכבאים להוציא את רכבי הכיבוי מנמל התעופה על מנת לשתק את פעילותו עקב העובדה שהוא נדרש להציג תג ע"י סורק כאשר ביקש להיכנס לשטח הסטרילי. ראו בעניין זה סעיף 16 לתצהיר שי ועדות מוטי. יתכן שהתובע צדק, כפי שטען בראיון לעיתון שצורף לראיות הנתבעים, שלא היה מקום לשנות נהלי האבטחה. אולם, השבתה מידית של נמל התעופה לארבעים דקות, שהסתיימה רק לאחר שיו"ר וועד העובדים הארצי של הרשות התערב, מלמדת על חוסר זהירות בלשון המעטה של התובע בהפעלת כוחו הרב כמנהל וכנציג בוועד העובדים בעת ובעונה אחת. אבי, מי שהיה ממונה על התובע, תאר את כוחו הרב של התובע כך: **"ברשות יש בעיה כשאתה בא וטוען טענה על עובד שעושה דברים לא תקינים ובעיקר כשזה עובד שיש לו הרבה כוח לא סופרים אותך אתה פתאום, אחד שמחפש אותו, ומתוך הכרות של הארגון, ראיתי שאחרי שאני פונה למנהל שלי ולא נעשה עם זה דבר, אז אני לא הולך להיות כעת דון קישוט."** התובע ניסה להפריך הטענה בעניין כוחו הרב בכך ששאל את אבי ומיכאל, עת נחקרו, הכיצד אם הוא כה חזק, בשלושה מכרזים שהם תארו בעדויותיהם, לא נבחר מועמדו של התובע. שניהם טענו שהמכרזים שתיארו הם בבחינת יוצא דופן המעיד על הכלל ומיכאל העיד כי אם היה אמור למנות בתצהירו את המכרזים בהם התובע קבע מי יזכה, תצהירו היה מחזיק מאה עמודים. כמו כן, מיכאל הדגיש את חומרת האיומים של התובע כלפיו על כך שידאג שלא יתקדם ברשות לאחר שזכה במכרז למורת רוחו של התובע וכן הדגיש האיום של התובע כלפיו כי יגרום לכך שיעזוב את העיר אילת.

14. התובע לא כלל בתביעה עילת תביעה לעניין תאורו כאדם מפחיד. התייחסות ביהמ"ש לטענה זו שהופיעה בכתבה באה ללמד על כך שמי שראה בו **"ראש משפחה"** מילא הוראותיו מרצון. אולם, לצד חסידי ומקורביו, ישנם מי שנאלצו למלא אחר הוראותיו עקב חששם כי יאבדו מקור פרנסתם. ביהמ"ש קובע שמהראיות עולה שהיה ברור לכל מי שיעזי להמרות את פיו של התובע כי הוא מסכן קידומו ואף מקור פרנסתו עקב כוחו הרב של התובע, בשל ריבוי תפקידיו, כאשר הוא מארח בתחנה אישים פוליטיים בכירים, ומסיע אחמ"ם מנמל התעופה למלונות בעיר. אמנם, מי מאלה שהעזו למתוח ביקורת פומבית לא פוטר, אך שי, תומר ומוטי העידו שעקב ביקורתם, הם מצאו עצמם בתפקידים אחרים ברשות. הנתבעים עמדו בסיכומיהם על כך שבשונה מטענות עובדי הייטק במרכז הארץ ביחס למעביד, לוחמי אש באילת אינם יכולים לשנות מקום עבודה בקלות. כך נוצר מצב שנאמניו של **"ראש המשפחה"**, הוא התובע, קיבלו עליהם מרצון מלאכות שונות שחורגות מהגדרת תפקידם. אולם, היו מי שבצדק מצאו עצמם נאלצים לעשות אחת משתיים. לציית להוראות התובע ונאמניו ולהשתתף בשטיפת המכונית הצמודה של מפקדם או בהכנת הכיבוד והגשתו עת ארח בתחנה שועי ארץ, כפי שיפורט בהמשך, או להתנגד, ומיד להיות מתויקים, כדברי כפיר, העד מטעם התובע, בחבורת **"כפויי הטובה"**, ולאחר מכן למצוא עצמם מחוץ למחלקה. להשלמת התמונה, ביהמ"ש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

זכיר פעולות נוספות של התובע שמחזקות המסקנה כי היה יסוד לפחד מהתובע. לנספח 7 לתצהיר תומר צורפה רשומה שהתובע שיתף עם ציטוט מברכת המינים ל"מינים ולמלשינים אל תהי תקווה". בעדותו אישר כי התכוון ברשומה ששיתף למרואיינים בכתבה. כמו כן, התובע אישר בחקירתו שלאחר שידור הכתבה, התקיימה אסיפה בתחנה בה נכחו גם סמנכ"ל ברשות מר אריה קדוש ויו"ר וועד עובדי רשות שדות התעופה מר פנחס עידן, בה לטענת רן, העד מטעם התובע, נמתחה ביקורת על מי שהתראיין בכתבה. אם לא די בכל אלה, התובע ביקש מחלק מפקודיו, כפי שהעידו כפיר ורן, העדים מטעמו, להעביר אליו הקלטות של קולות מי שחשודים בעיניו כמרואיינים בכתבה, לצורך ביצוע בדיקת השוואת קול עליה יפורט בהמשך. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש קובע שהתנהלות התובע, לא רק שהייתה מפחידה, אלא עודדה אחרים שרואים בו ראש המשפחה להשמיע איומים בוטים בצורה מפורשת או מרומזת, לרבות באזני בני משפחת מי שאינם "נאמנים" לו, כפי שתואר קודם לכן לגבי הפניה לרעייתו של תומר. לכן, תחושות קשות של מי מפקודיו לפיה חשו כ"מגן אנושי" של הממונה עליהם מוגנות מכח ההגנה על פי סעיף 15 (7) לחוק איסור לשון הרע. בהמשך, ביהמ"ש יפרט עד כמה הביטוי "מגן אנושי" לעניין קידום ענייניו של התובע, גם אם אינו מזוקק ומדויק, מבטא תחושה של עובדים שנאלצו לשרת ענייניו האישיים של התובע.

הפעלת לוחמי האש כמלצרים

15. על רקע הקביעה של ביהמ"ש שלפחות לחלק מלוחמי האש היה ברור מהי המשמעות של התנגדות לבקשות ה"משפחתיות" או ה"סחבניות" של התובע, וכי מילאו הוראותיו מתוך חשש לעצירת קידומם או הפסקת עבודתם, ביהמ"ש ימשיך לסקור הטענות נגד התובע עקב הדרישות החריגות שלו מפקודיו. טענה נוספת שהוכחה במאזן הסתברויות, מעבר להוכחת העובדה שהטענה נכללה במכתב התלונה, היא הפעלת הכבאים כמלצרים באירועים שונים בתחנה. בעניין זה חלו שינויים בגרסת התובע. בסעיף 12 לתצהירו הוא הכחיש טענה זו. אולם, בעת חקירת עדי הנתבעים התובע לא חלק על כך. להפך, בא כוחו הקשה על עדי הנתבעים בשאלה, מדוע יש פסול בכך שהתובע חסך לשיטתו את העלות של הזמנת קייטרינג, ע"י שימוש בלוחמי האש להכנת והגשת הכיבוד באירועים שונים. בסיכומיו, התובע טען שיש למחוא לכבודו כפיים על כך שחסך בעלויות. ביהמ"ש דוחה טענה זו. גם בעניין המלצרות שהתובע כפה על פקודיו, לא הוצג מסמך המכשיר גישת התובע וגם לא העיד מי מטעם הנהלת הרשות או נציבות הכבאים בעניין זה. להפך, אבי, מי שהיה ממונה על התובע בנמל התעופה ומיכאל, ראש מחלקת המבצעים בנמל התעופה, העידו שהתנהלות זו התרחשה בנמל התעופה רק במחלקת הכבאות ומיכאל העיד ששימש "משענת וכתף להרבה כבאים שהתלוננו על כך".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

16. התובע התמקד בסיכומיו בכך שהפעלת לוחמי האש כמלצרים לא הייתה למטרה אישית לרבות פוליטית. התובע טען בכתב התביעה שאירוח השר אוחנה בשעתו היה כפועל יוצא מהיותו השר לביטחון פנים בשעתו שהגיע לאילת כפועל יוצא מתפקידו, האירוע נרשם ביומנים של המשרד לביטחון פנים בשעתו "כביקור רשמי", ומעולם לא נרכשו שולחנות לצורך האירוח שכן הציוד הוא של רשות שדות התעופה. עוד טען, שמתקוק תפקידו כיו"ד ועד העובדים של אילת, מתקבל תקציב בכל שנה של אירוח, חגים, מתנות וכו', וכל פעולה שנעשת מכספים אלו מדווחת ומקבלת היתר מראש. התובע לא הציג ראיות לגבי מימון אירוח השר ע"י הרשות או ועד עובדי הרשות, או כל אישור לביקור אחמ"ם בתחנה ומימון אירוחם.

17. ביהמ"ש קובע שכאשר מפקד תחנת הכיבוי מארח בתחנה שר, ופוליטיקאים אחרים, האירוח מעלה את קרנו בעיני האורחים ומכאן שמשרת את עניינו של התובע שהינו בעל תפקיד פוליטי, לצד תפקידו כמפקד התחנה, לצבור כוח פוליטי, בין אם בוועד עובדי הרשות ובין אם במועצת העיר אילת או בכל פעילות פוליטית אחרת נוספת של התובע. לכן, היה על התובע להציג אישור לקיום הביקורים בתחנה ואסמכתאות למימון האירוח. התובע טען שאירוח השר לביטחון פנים היה במסגרת מילוי תפקידו כמי שכפוף לשר. אולם, בתגובתו עובר לשידור הכתבה הוא התייחס לאורחים שהוזמנו ל"תחנה שלי", ולא טען שרשות שדות התעופה, שממילא כפופה לשר התחבורה ולא לשר לביטחון פנים, הורתה לו לארח את השר לביטחון פנים כחלק ממילוי תפקידו ברשות. להפך, הוא טען שהאירוח היה מתקציב הוועד ולא הרשות או נציבות הכבאות. גם אם לא הוצג תיעוד לגבי היות הביקור של השר ביקור רשמי, ביקור של השר לביטחון פנים בתחנת כיבוי הוא חלק מתפקיד השר. אולם, ביהמ"ש מסתמך על תגובת התובע עצמו עובר לשידור הכתבה לפיה הוא כמפקד התחנה הזמין אורחים, כדי לקבוע שהתובע הזמין את השר ולא קיבל הוראה לארח אותו מהממונים עליו, עובדה המעלה סימן שאלה לגבי התנהלות מנהל תחנת כיבוי ברשות שדות התעופה שמזמין שר לבקר אצלו ללא הצגת אסמכתא לקבלת אישור הממונים עליו. מכאן שהתובע ביקש לקדם עצמו פוליטית בוועד העובדים ובמועצת עיריית אילת, ויתכן שאף במסגרות פוליטיות נוספות, עת הזמין אורחים רמי דרג לתחנה תוך שהוא מורה לפקודיו להכין הכיבוד ולמלצר על מנת להנעים זמנו של האורח ללא צורך במציאת תקציב ציבורי לפעילות זו. כאן המקום לציין שהתובע נקלע לטעונו סותר בעניין ציפיתו שביהמ"ש ימחא כפיים ליוזמתו לחסוך כסף שכן בתצהירו, עוד בטרם שינה גרסתו, הכחיש שלוחמי האש מלצרו ואף טען, כפי שצוין קודם לכן, שאירח את כבוד השר מתקציב הוועד. למרות שהתובע התמקד בביקור השר בתחנה, להשלמת התמונה הכוללת לגבי ארוח פוליטיקאים בתחנה, יוזכר שבעדותו התובע אישר שגם סגני ראש עיריית אילת התארחו בתחנה, דינקין ומורדי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

18. עוד טיעון סותר של התובע נוגע לטענתו שה"מלצרות" הייתה במהלך גיבושון בו העובדים מתנדבים לשרת אחד את השני. אולם, התובע טען שהשר הגיע לתחנה במסגרת ביקור רשמי טענה שאינה מתיישבת עם הטענה שמדובר היה ב"גיבושון" של העובדים. כמו כן, גרסת "הגיבושון" לא נתמכה ע"י מי משני התצהירים שהוגשו מטעמו. גיבושון חשוב ומבורך במקום העבודה, אך כפל התפקידים של התובע התברר כבעייתי דווקא לגבי פעילות מבורכת זו. כאשר ראש הוועד בנמל התעופה, הוא התובע, הוא גם הממונה על העובדים, עליו להיות זהיר שבעתיים כאשר עובדיו "מתנדבים" כביכול למלצר לאורחיו רמי הדרג במהלך ה"גיבושון" כביכול. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש קובע שגם הטענה לפיה התובע ניצל עובדיו, לוחמי האש, לצרכי מלצרות הוכחה במאזן הסתברויות.

החלפת האקסבוקס עבור בנו של התובע

19. התובע הלן בתביעתו על כך שבכתבה מייחסים לו מתן הוראה לפקודיו להחליף מכשיר אקסבוקס עבור בנו. התובע טען שבנו בן 29 ואין לו כל קשר למשחק מחשב של ילדים וכי מעולם אף לא אדם בין אם עובד אם לא, לא התבקש לרכוש לבנו כל משחק מחשב. הנתבעים העידו בעניין זה את מוטי, שביצע הנסיעה במהלך משמרת. התובע העלה במהלך חקירות העדים שתי טענות בעניין החלפת האקסבוקס. הטענה הראשונה, לפיה בגלל שבנו בן 29 גרסת מוטי אינה נכונה שכן אין זה הגיוני שבנו ישחק באקסבוקס. ביהמ"ש דוחה טענה זו שכן מקובלת עליו עדות הנתבע לפיה למרות שחצה את גיל ארבעים, הוא עדיין נהנה לשחק במשחקי מחשב כגון באקסבוקס. הטענה השנייה של התובע הייתה שהבן מתגורר במרכז הארץ. בשים לב לעובדה שבאילת יש פטור מתשלום מע"מ, מגורי הבן במרכז הארץ אינם שוללים את האפשרות שהבן או מי מטעמו רכש את המוצר באילת ומוטי, כפי שהצהיר, נשלח ע"י ראש המשמרת רן לטקה להחליף עבורו את המוצר. מוטי נשאל ע"י בא כוח התובע מדוע הסכים לשיטתו לפגוע בכוננות המבצעת ולא התלונן וענה "אני נמצא במצב שאיני יכול להתלונן שאני כפוף אליו כי אני תלוי בו בקידום שלי וכמוכן אם אגיד לא אז אני אחרים ואני אהיה בבעיה חברתית ובתוך הארגון."

20. במסגרת סיכומיו, התובע העלה טענה נוספת לפיה מיכאל שלטענת התובע התראיין בכתבה בעניין זה אינו כבאי ומכאן שמדובר בשקר. כאמור לעיל, זהות המרואיינים הוסתרה בכתבה והתובע ביקש מפקודיו לאחר פרסום הכתבה להעביר אליו הקלטות של "החשודים" בכך שהתראיינו לכתבה והעביר ההקלטות לדניאל, שהגיש חוות דעת כמומחה להשוואת קול מטעם התובע. דניאל, הוא זה שייחס לכל אחד מהמרואיינים זהות, לרבות זיהה את מיכאל כמי שהתראיין בעניין האקסבוקס.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

21. אולם, מיכאל לא נחקר בעניין זה ודי בכך כדי לדחות טענה זו. כמו כן, הנתבע שלל אפשרות זו בחקירתו כשהעיד שהצליב מידע בין המקורות השונים לגבי תפקיד כל אחד מהם. בנוסף לכך, חוות הדעת של דניאל, שאינו נושא בתואר מדעי מעלה קושי. זאת, לנוכח קביעה נוקבת וחמורה של בית המשפט המחוזי בחיפה בת"פ 13-06-37380 מדינת ישראל נ' גפסו ואח' (פורסם בנבו) בעניינו של דניאל:

"לאחר עיון בשתי חוות הדעת ושמיעת חקירתם הנגדית של שני המומחים, הגעתי למסקנה כי אין לסמוך על חוות דעתו של מר הרפז ויש להעדיף את חוות דעתה של גב' שרונה כהן. ב"כ המאשימה הצליח, בחקירתו הנגדית של מר הרפז, למוטט את גירסתו של המומחה ולהראות כי חוות הדעת האמורה לא היתה מקצועית ולא היתה מהימנה. חוות הדעת היתה מגמתית. המומחה האמור בחר לבדוק רק ארבעה קבצים מתוך עשרות ההקלטות במכשיר ההקלטה והדבר מעלה חשש לבחירה מגמתית של ההקלטות, דבר הפוגע במשקל חוות הדעת.

מר הרפז לא ציין בחוות דעתו דברים שהיה עליו לציין כמו למשל, פירוט תהליך העבודה, סוג הבדיקות שבדק את המכשיר, וכן את העובדה שביצע במכשיר הקלטות ניסיון. הבסיס לטענת ההגנה כי תחילת ההקלטה נמחקה באופן יזום נשמט למעשה שכן מר הרפז הסתמך על הטענה שמכשיר ההקלטה משמיע "ביפ" בתחילת ההקלטה ובסיומה, כשבהקלטה שבנדון לא שומעים "ביפ" בהתחלת השיחה. מר הרפז העיד כי לנתון זה "חשיבות גדולה" ואולם לאחר חקירה נגדית ארוכה, הסתבר שבאף אחת מההקלטות שבדק מר הרפז, אין "ביפ" בהתחלה ובסוף. כך אף התברר מהקלטת ניסיון נוספת שנעשתה באולם ביהמ"ש במעמד העדות.

מר הרפז בדק רק ארבעה קבצים. כשהושמע לו באולם ביהמ"ש קובץ מספר 005, נשמע "ביפ" רק לאחר 20 שניות של הקלטה. משעומת המומחה עם העובדה האמורה, השיב כי הוא לא התייחס להתחלת ההקלטה (עמ' 4489 ש' 31) ומשנשאל מדוע לא עשה כן, השיב "כי התייחסתי לסוף, הסוף יותר קריטי". (עמ' 4490 ש' 1). זאת, בעוד שענייננו הוא, כאמור, בשאלה אם תחילת ההקלטה היא אותנטית או שמא התחלת ההקלטה נמחקה באופן יזום! שהרי על עניין זה מושתת מסקנתו של המומחה בחוות דעתו. (ראו את עמ' 4464 ש' 1 – 4).

22. ביהמ"ש ער לכך שאין די בהצבעה על מספר פסקי דין בהם נדחתה עמדתו של מומחה כדי לקעקע אמינותו, שעה שיש חוות דעת רבות, כטענת דניאל, שאומצו ע"י בתי המשפט. אולם, כאמור לעיל, ביהמ"ש המחוזי בחיפה לא הסתפק בהעדפת עמדה אחרת, אלא הטיל דופי במקצועיותו ואמינותו של דניאל. לכן, בית המשפט לא נותן משקל רב לחוות דעת זו ודוחה הטענה של התובע שמיכאל הוא אחד המרואיינים וכן דוחה הטענה החמורה יותר כי מיכאל התחזה כביכול בכתבה לכבאי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

23. הנתבעים הפנו ביהמ"ש בסיכומיהם לכך שמוטי כתב בתצהירו שכאשר הגיע לחנות להחלפת האקסבוקס, הוא התקשר לתובע ואז הבין ממנו שהאיש שהתובע רצה שיפגוש בחנות אינו נמצא והתובע אמר לו **"תחזור עם האקסבוקס לתחנה"**. כמו כן, הפנו לכך שהתובע יודע על המקרה כי בחקירתו ענה: **"גם אז לטקה היה רמ"ש"** ומכאן שהתכוון במילה **"אז"** לאותו אירוע בו שלח את מוטי באמצעות ראש המשמרת רן לטקה להחליף את האקסבוקס. כפי שיפורט בהמשך, התובע לא הגיש תצהיר הזמה של רן לטקה, או של בנו.

24. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש קובע שהנתבעים הוכיחו במאזן הסתברויות כי התובע שלח לוחם אש במהלך משמרת מנמל התעופה לחנות באילת על מנת להחליף לבנו מכשיר אקסבוקס.

הסעת אלכוהול של התובע בתא המטען של רכב מבצעי

25. טענה נוספת לגביה נחקרו עדי הנתבעים היא שייחסו לו הסעת אלכוהול בתא המטען של רכב מבצעי. לפני ביהמ"ש תמונה של בקבוקי האלכוהול בתא המטען. בסיכומיו, התובע התמקד בכך שלא הוכח כי האלכוהול נועד עבורו. מוטי העיד על הסעת בקבוקי האלכוהול, כמי שהכין את הנסיעה, לטענתו, שבוע לפני חתונת בנו של התובע. מוטי נשאל כיצד הוא יודע שהאלכוהול שייך לתובע ועל כך ענה **"נאמר לנו ע"י הכבאים שהגענו להחליפם במשמרת שהסבירו שהרכב הובא ע"י התובע בצהריים וכל הציוד זה שלו"**. שי אישר גרסת מוטי והעיד כי תהה מדוע בלוני חמצן נמצאים ברכב באופן לא מאובטח ואז נאמר לו שתא המטען מלא וכך גילה שתא המטען עמוס בארגזי אלכוהול חדשים. שי העיד שהנסיעה הייתה לאירוע החתונה או החינה של משפחת התובע וכי שליחת הבלונים הייתה אמתלה למטרה האמתית של הנסיעה, שינוע האלכוהול למרכז הארץ וכי כך נעשה במקרים נוספים. הסוגיה לא עלתה בכתב התביעה והתובע גם לא התייחס אליה בסעיף 12 לתצהירו בו הוא הדף טענות שונות שעלו נגדו. לכן, ביהמ"ש אינו נדרש לקביעת ממצאים, אך תמונת ארגזי האלכוהול ברכב מבצעי של תחנת כיבוי אש עליה מפקד התובע, מטרידה.

שימוש באמבולנסים שמוצבים בתחנה לצרכים מנהלתיים ולהסעת בני משפחת התובע

26. התובע הלן בכתב התביעה על כך שיוחס לו בכתבה שימוש באמבולנסים לצרכים מנהלתיים, כגון הבאת אוכל ומסירת מסמכים לתובע בביתו, וכן מתן טרמפ לבת של התובע באמבולנס עליה העיד מי שביצע הנסיעה, תומר. התובע נשאל על מתן הטרמפ לבת בשאלון אך בחר להשיב באופן גורף לכל השאלות **"המבוקש אינו רלוונטי ו/או מוכחש"**. שי הסביר שבתחנת הכיבוי שני אמבולנסים ו**"הבעיה שבאחד שהוא מבצעי הוא הכלי הראשי. השני, הוא חונה אצלנו ממד"א למקרה חרום. אי אפשר להחליף"**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

מידית ביניהם אם קורה משהו. יש נהג אמבולנס אחד שמשוּבָּץ במשמרת. כשנשאל לצורך מה הגיבוי אם אי אפשר להסיע אותו? ענה: "אחד לחרום כי אנו שדה מרוחק והוא נותן השלמה במקרה חרום בלבד מגיע נהג ממד"א בחרום לנהוג אותו. הוא לא שייך לרשות. שניהם שייכים למדא." כששי נשאל הכיצד יציאת אמבולנסים מנמל התעופה לא גרמה להשבתת הפעילות בנמל, הוא העיד שהשימוש המנהלתי באמבולנסים בנסיעות לעיר כשהוא היה ראש משמרת נעשה ללא ידיעתו תוך עקיפתו באופן "מזעזע" וכי כאשר התלונן על כך הודח מתפקידו. מוטי אישר גרסה זו. כשנשאל הכיצד מנהל השדה נותן לכך לקרות? ענה "המנהל לא ידע שהאמבולנס יצא וגם ראש האגף לא ידע הכל נעשה בהחלטה אישית של התובע ללא התייעצות עם אף לא גורם, למרות שאסור להם לצאת לאמבולנסים בעניין זה". תומר סבר שאין ביציאת אמבולנס אחד כדי לפגוע בכוננות המבצעית. אולם, ברי שאם יתרחש אירוע רב נפגעים בנמל התעופה ואחד משני האמבולנסים נסע לאילת "להביא אוכל", או למסור מסמכים לתובע, התוצאה תהיה שמי מהנפגעים עלול להגיע מאוחר מדי לבית חולים, עקב הסעתו ברכב רגיל, במקום באמבולנס. מוטי העיד שהכוננות נפגעת "כי אני לא נמצא בשדה, ובמידה ויהיה ארוע חרום חסר כבאי מבצעי שיבוא וימלא התפקיד שלי." הוא נשאל הכיצד לפי התיאורים כמעט כל יום יוצא אמבולנס ומנהל השדה לא יודע וענה "תתפלא זו האמת". מוטי הצהיר בסעיף 9 לתצהירו על כך שהוא עצמו נהג באמבולנסים עשרות פעמים לצרכים מנהלתיים.

27. התובע התמקד בסיכומיו בכך שתמיד נשאר אמבולנס אחד בנמל התעופה לפי התקן כביכול. אולם, הוא לא הציג נהל או תקן שמאשר טענה זו לפיה אמבולנס אחד אמור להיות בנמל התעופה והשני לשוטט בין מסעדות בעיר אילת ולעניין זה ראו התמונה של אמבולנס שצילם אבי ליד מסעדת "מליסה דגים" בעיר אילת. בהעדר תקן שקובע אחרת במפורש, קיים נוהל הפעלה של אמבולנסים שהציגו הנתבעים, הוא נספח 1 לתצהיר תומר, בו נקבע בסעיף 6.10.2 כי על מנת לעשות שימוש באמבולנס לצרכים רפואיים יש צורך באישור מיוחד של "מנהל נמל התעופה אילת/רמון, רא"ג תפעול, ורמ"ח הצלה וכיבוי אש". צא ולמד, מהאופן בו מקפיד הנוהל על הפעלה לצרכים רפואיים מחוץ לנמל התעופה עד כמה פסול השימוש באמבולנס לצרכים מנהלתיים באישור התובע בלבד. ביהמ"ש קובע ששני האמבולנסים היו אמורים להיות בנמל התעופה כדי שישמשו תוך שניות עד דקות לפינוי נפגעים מזירת אסון והפעלתם לרכישת מזון למשל, הרחק מנמל התעופה, פסולה, לרבות עקב הפגיעה בכוננות הנדרשת לעניין התמודדות מהירה עם אסון.

28. לעניין הסעת בני משפחתו באמבולנסים, התובע טען בסיכומיו שתומר לקח את הבת שלו במסגרת נסיעה אחרת ולא במיוחד. ביהמ"ש קובע שאין בכך כדי לסייע לתובע שכן עדיין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

אסור היה להסיע את הבת באמבולנס. כמו כן, הנתבעים העלו טענה נוספת לגבי השימוש באמבולנס עבור בני משפחת התובע. תומר הצהיר בסעיף 13 שנסע עם האמבולנס "מהתחנה לבית של התובע במסגרת יציאה להביא אוכל להביא מטען לטלפון הנייד שמסרתי לאחד מילדיו של התובע". תומר לא נחקר על כך. הנתבעים ציינו בסיכומיהם שהתובע זנח בתצהירו כל טענה בעניין השימוש באמבולנסים באופן לא מבצעי או עבור בני משפחתו. מוטי הצהיר בסעיף 10 לתצהירו על הובלת קרח בצידנית לביתו של התובע וכי התבקש להשאיר הצידנית במעלית שזומנה לקומה בה מתגורר התובע.

29. ביהמ"ש קובע שמבין הטענות השונות שהופנו נגד התובע, זו הטענה החמורה ביותר שכן היא חורגת ממישור יחסי העבודה למישור הבטיחות. התובע לא השיב לה בתצהירו. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש קובע על פי מאזן הסתברויות כי התובע אחראי לשימוש באמבולנסים לצורך נסיעות מנהלתיות ואף לטובת צרכים של בני משפחתו. זאת, על אף שהאמבולנסים אמורים להיות רק בנמל התעופה מוכנים ומזומנים לרגע שבו יתרחש אסון שיחייב תגובה מיידית תוך שניות ודקות. אם בעבר נמל התעופה היה בליבה של העיר אילת, כיום נמל התעופה נמצא הרחק מהעיר ולכן המשמעות של המתנה לשובו של האמבולנס לנמל התעופה בזמן התרחשות אסון, ברורה.

הפעלת לוחמי האש להסעת חברים ובני משפחה של התובע מנמל התעופה למלון בעיר

30. התובע הלין בכתב התביעה על הטענה שהוא אחראי להסעת עובדי הרשות מנמל התעופה למלונות בעיר. טענה זו גובתה בסעיף 14 לתצהירו של שי. הוא הסביר בעדותו "זה עובדים מנתב"ג שמגיעים לחופשות ולכל מיני ארועים. היה על הכבאים לקחת אותם, התובע נתן את ההוראה". תומר הצהיר בסעיף 10 לתצהירו גם על הסעת בני משפחתו של התובע מנמל התעופה לעיר והעיד "הייתי מקבל הוראה לסע לאסוף בני משפחה מי הם? הבנים. גם בשדה הישן וגם בחדש. היית מקבל הודעה מראש המשמרת? יהודה מגיע לראש המשמרת אומר לו עוד מעט בני נוחת תמצא משהו שיקח אותם לבית. אני שמעתי וראיתי שהתובע נתן הוראות." מיכאל אישר עדות תומר והעיד על כך שראה במו עיניו איסוף בני משפחתו של התובע מכבש המטוס בנמל התעופה. יודגש שמיכאל אינו כבאי, אלא ראש מחלקת המבצעים בנמל התעופה. כאמור לעיל, ביהמ"ש דחה ניסיונו של התובע לקעקע אמינות עדותו של מיכאל בהסתמך על חוות הדעת של דניאל. התובע טען בסיכומיו שדברי מיכאל בעדותו לא הופיעו בתצהירו. אולם טענה זו אינה נכונה. הטענה הופיעה בסעיף 22 לתצהירו. להשלמת התמונה יאמר שרכב מבצעי שימש לא רק להסעות אלא גם לצרכים אחרים כפי שהצהיר תומר בסעיף 14 לתצהירו וחזר על כך בעדותו "נסעתי במיוחד אליו כי הרמ"ש ביקש ממני לאחר שיהודה דיבר איתו בטלפון להביא לו שקית קרח מהתחנה ממלאים שקית זבל בקרח. זה ספציפית היה נטו לזה להביא קרח לבית שלו." כפי שצוין קודם לכן, גם מוטי הצהיר שהביא קרח לתובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

31. גרסת התובע בעניין זה לא הייתה סדורה. בכתב התביעה הוא ביצע בסעיף(ו) הבחנה בין הסעה במילוי התפקיד ובין שאינה במילוי התפקיד. בעדותו אישר ביצוע ההסעות למלונות ע"י לוחמי האש, אך טען שאין מדובר בצרכים אישיים שלו אלא במטלות של הכבאים על פי הגדרת תפקידם להסיע עובדי רשות שמגיעים לאילת מנמל התעופה למלון. כשנשאל מדוע דווקא הכבאים נדרשים לבצע הסעות מנמל התעופה למלון של עובדי הרשות טען שרק בתחנת הכבאים יש רכב שמתאים להסעות. לא הובא עד, ולא הוצגה אסמכתא בכתב, המבססת טענה זו שהינה תמוהה על פניה.
32. לעניין הסעת בני משפחתו וחבריו, פרט לניסיון לקעקע אמינות תצהיר ועדות מיכאל כפי שתואר קודם לכן, התובע ניסה לייחס לכל אחד מהעדים מניע פסול שיקעקע מהימנותו. אולם, לא הוגשו מסמכים המבססים טענות אלה, וביהמ"ש דחה במהלך שמיעת הראיות ניסיון להקריא לפרוטוקול תוכן מכתב שלא גולה קודם לכן. עדי הנתבעת ששימשו ככבאים דחו הטענות לפיהן כשלו בביצוע משימות והם נוקמים כביכול בתובע על כך שמילא תפקידו כמנהל ולא נתן להם לחמוק מכישלונותיהם. כך למשל, שי דחה הטענה שנכשל בביצוע תרגיל ומוטי דחה הטענה שאמור היה להיות מודח מקורס מקצועי. שי ותומר משובצים כיום בתפקיד אחר בנמל התעופה ולא ככבאים. שי הסביר שהעברתו לשיבוץ אחר הייתה בגלל שבחר לא לשתוק. ביהמ"ש קובע שאם היה מדובר בעובד אחד, או, כבאי אחד, שמעיד בעניין התנהלות התובע, יתכן שהיה מקום ליתן משקל משמעותי לטענת התובע בדבר פעולת נקמה כביכול של עובד שסרח או נכשל. אולם, העובדה ששישה עדים שונים, חלקם כלל אינם כבאים, עמדו על מלוא טענותיהם נגד התובע, מביאה למסקנה שיש ליתן אמון בעדותיהם שהשתלבו זו בזו, ולא נסדקו באופן משמעותי בחקירתם. לכן, ביהמ"ש נתן אמון בגרסאות העדים מטעם הנתבעים. התובע הטיח בחלק מהעדים שהם עצמם ביצעו עבירות וכי מה להם כי ילינו אם ביצעו כביכול פעולות אסורות. כמו כן, חזר על הטענה בסיכומיו. אולם, טענות אלה אינן מסייעות לתובע. ראשית, אין לקבל הטענה שהתובע נותן לעובדיו הוראות לבצע פעולות אסורות ולאחר מכן קובל על כך שביצעו הוראותיו. שנית, כאשר מנהל עושה שימוש אישי במשאבי אנוש וברכוש מקום העבודה, הוא גורם לכך שגם אחרים נוהגים כמוהו, שהרי כמאמר התלמוד הבבלי אם בארזים נפלה שלהבת מה יגידו אזובי הקיר? ולעניין חשיבות מתן דוגמא אישית ע"י המנהל ואיבוד סמכותו לאכוף המשמעת במקום העבודה עקב התנהלות פסולה, ראו בפסק הדין בבג"ץ 6163/92 אייזנברג נ' שר הבינוי והשיכון (פורסם בנבו). שלישית, ומבלי להתייחס לעדי הנתבעים דווקא, אך טבעי שמי שחושף מידע על התנהלות לא נאותה, אינו תמיד, בלשון המעטה, צח כשלג ואין במניעים פסולים של מקור מידע כדי לשלול בהכרח מהימנות המידע שמסר. לענייננו, ממילא ביהמ"ש לא מצא שהעדים פעלו כביכול ממניעים זרים. ביהמ"ש התרשם שכוחנות יתר של התובע וניסיונו לאכוף כללים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

"משפחתיים" כביכול ביחס לפקודיו שאינם תואמים בהכרח כללי ניהול נאותים, הם שגרמו לתלונות נגדו.

33. לא זו אף זו, מי מבני משפחתו של התובע לא הגיש תצהיר, לרבות לא תצהיר הזמה, כדי לדחות תוכן התצהירים בעניין השימוש בעובדים לצורך שירות בני משפחתו של התובע. לעניין הסעת הבת של התובע באמבולנס, הבת לא הגישה תצהיר או תצהיר הזמה, כדי להזים גרסת תומר. לעניין החלפת האקסבוקס עבור הבן, לא רק שהבן לא הגיש תצהיר או תצהיר הזמה, גם מי שלטענת מוטי, נתן לו ההוראה להחליף המוצר עבור בנו של התובע, ראש המשמרת רן לטקה, לא הגיש תצהיר הזמה ולא זומן להעיד מטעם התובע כדי להזים גרסתו של מוטי. מחדל התובע בעניין זה מקים חזקה שאם בני המשפחה ורן לטקה היו מעידים, עדותם הייתה לחובתו.

34. התובע התמקד בסיכומיו בטענה שהנתבע אישר בחקירתו שלא בדק האם מי שזכו להסעה ע"י לוחמי האש מנמל התעופה למלון הם חבריו של התובע וכי יכול להיות שמדובר בעובדי הרשות. אולם, טענה זו אינה מסייעת לתובע שכן גם בעניין זה לא העמיד נהל של רשות שדות התעופה לפיו לוחמי האש אמורים להסיע מי מעובדי הרשות מנמל התעופה למלון בעיר אילת. בהעדר נהל המעגן פעילות זו שהמרחק בינה ובין כיבוי אש כמרחק מזרח ממערב, המסקנה היא שהתובע קבע מי יזכה בכבוד הרב ובנוחות הרבה, שחיסכון כספי בצד, במיוחד לנוכח המרחק הרב כיום בין נמל התעופה ובין המלונות בעיר. מכאן שגם אם מדובר בעובדי הרשות שזכו בכבוד וכיבוד זה, מדובר במי שהתובע חפץ ביקרו בין אם למטרות פוליטיות פנים ארגוניות או כל מטרה פוליטית אחרת, או בחברים גרידא של התובע. על האופן בו התובע מקדם מעמדו בוועד העובדים כמפקד התחנה, ניתן ללמוד מהחלטתו לקיים אירוע לחנוכת בית הכנסת לכבוד מר פנחס עידן יו"ר וועד העובדים ברשות. התובע אישר בעדותו שבית הכנסת נקרא על שמו של יו"ר וועד העובדים.

35. התובע טען בסיכומיו בעניין השימוש בלוחמי האש כנהגי הסעות מנמל התעופה למלונות כי לוחמי האש מוגדרים גם כנהגים. הוא טען זאת כדי לסייע לטענתו שאותן הסעות הן במסגרת מילוי תפקידים. כאמור לעיל, בהעדר נהל שקובע שחלק מתפקיד לוחם האש הוא לבצע הסעות של אחמ"ים מנמל התעופה למלון בעיר אילת, יש לפרש ההגדרה "נהג" במשמעות המקצועית, דהיינו, נהיגה ברכב מבצעי לצרכי כיבוי אש ולא להסעת אחמ"ים לרבות מנמל התעופה למלון בעיר. למעלה מהדרוש יאמר שב"כ התובע נשאל בעת שסיכם מדוע דווקא לוחמי האש אמורים לבצע הסעות של עובדי הרשות למלון, ולא נהגים אחרים של הרשות, ועל כך ענה שמצבת כח האדם של לוחמי האש הינה בעודף בכוונה. ביהמ"ש דוחה טענה זו. גם אם משמרת של הכבאים כוללת מספר רב של לוחמי אש,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

המטרה היא שבזמן אסון, מספר רב ככל האפשר של לוחמי האש יזנק מידית לעבר מטוס שעולה בלהבות, חס ושלום, על המסלול, או בקרבתו, ולא כדי שבזמן האסון יתברר שחלק מהם עסקו בהסעות לעיר ולכן לא הגיעו אל זירת האסון מידית. התובע תהה בסיכומיו, מדוע הנתבעים לא הלינו בכתבה על ראשי הרשות שנותנים ידם להסעת האחמיי"ם. גם טענה זו אינה מסייעת לתובע. הוא לא טען שראשי הרשות כפו עליו כביכול לחייב את עובדיו לבצע את ההסעות וממילא גם לא הוכיח זאת. לכן, בין אם ראשי הרשות נתנו לו הוראה, או העלימו עין, כי נהנו מהתנהלות זו, אין הדבר מוריד כהוא זה מהנאתו האישית של התובע מניהול שירות ההסעות ע"י לוחמי האש לכל מי שחפץ ביקרו על מנת לקדם מעמדו בוועד העובדים או בכל מסגרת פוליטית אחרת בה הוא מעורב במי מכובעיו השונים.

36. גם בעניין ההסעות למלונות יש פגם בטיחותי שכן דו"ח מבקר המדינה משנת 2012 שצורף כנספח 6 קובע את הברור מאליו שכל רכב מבצעי אמור להיות בכוננות בתחנה ומוכן להזנקה בכל עת ושימוש בכלי רכב מבצעיים למטרות שאינן מבצעיות הוא פסול מכיוון שהדבר עלול לפגוע בכוננות המבצעית של מערך הכבאות. כאמור לעיל, הדברים כיום נכונים שבעתיים לנוכח המרחק הרב בין נמל התעופה לעיר אילת.

37. ביהמ"ש קובע כי על פי מאזן הסתברויות גם הטענות בעניין ההסעות של עובדים וחברים ואף בני משפחה, ע"י לוחמי האש, הוכחה.

חשש של מעשים פליליים

38. התובע הלין בכתב התביעה על כך שהנתבעים תארו אותו כעברייני. בכתבה צוין מפי הנתבע שעולה חשש למעשים פליליים של התובע. הנתבעים פרטו בסיכומיהם את העבירות שלגביהם עולה חשש למעשים פליליים כלהלן:
סעיף 280 לחוק העונשין תשל"ז 1977 (להלן: "חוק העונשין") האוסר שימוש לרעה בכוח המשרה. כפי שפורט בהרחבה, הוכח במאזן הסתברויות שנעשה שימוש בכוח המשרה. סעיף 284 לחוק העונשין קובע עבירת מרמה והפרת אמונים הפוגעים בציבור. הכתבה כללה טענה שהתובע החתים כרטיס עבודה שעה שהיה בים עם חברים שלו. בעניין זה, התובע לא הלין בתביעתו. הנתבעים הפנו בסיכומיהם למלומד שנער שכתב בספרו "דיני לשון הרע" כי המפרסם רשאי ליהנות מההנחה כי טענות בקטעי הפרסום שבגינם לא ננקט ההליך הן אמת. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש קובע שהטענה לחשש למעשים פליליים הייתה הגדרה סבירה בנסיבות העניין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

העברת בית

39. התובע טען בכתב התביעה כי מעולם לא ביקש מעובדיו להעביר לו את חפצי ביתו וכי לפני שנים כשעבר דירה מכר הוא את דירתו עם הריהוט ואף לא כבאי הועסק שם בחינם או בכלל, כך גם לעניין צביעת הבית. מי מהעדים לא נחקר בעניין זה והוא לא עלה גם בסיכומים. אולם, ממילא הוכח שטענה זו הופיעה בתלונה שנשלחה לנציבות שירות המדינה ומכאן שהכתבה חוזרת על טענה שהופיעה במכתב התלונה.

התערבות במכרזים פנימיים

40. כאמור לעיל, ביהמ"ש עסק בטענה שהתובע מתערב במכרזים פנימיים כאשר עסק בטענה לגבי הפחד מהתובע. חלק נכבד מהחקירות של העדים הוקדש בהרחבה לטענה להתערבות של התובע במכרזים פנימיים, כך למשל בעת חקירת נמרוד, אבי ומיכאל. האחרון נשאל מדוע מותר לו לרצות בהצלחה של פלוני במכרז ולתובע אסור ועל כך ענה "ההבדל בינו שהרצון שלי נגמר ברצון שלי ובתוך הוועדה כמשקיף ואצלו יש לזה משחק מקדים מסכת איומים או הצהרות שהתפקיד של פלוני ואין מה לגשת פניות לגורמים בהנהלה ובוועד וכמו שאמרתי הרבה הצלחות". אולם, על אף שהטענה נדונה בהרחבה, התובע לא טען בעניין זה בכתב התביעה. כמו כן, הוא אישר כי נחקר על כך ע"י נציבות שירות המדינה. מכיוון שהנושא לא עלה בכתב התביעה, ביהמ"ש לא יקבע בעניין זה ממצאים, אך יסתפק בהערה שגם בסוגיה זו העדויות הותירו רושם עגום.

עניין לציבור

41. על פי חוק איסור לשון הרע, אין די בהוכחת הטענה כי הפרסום היה נכון לצורך העמדת הגנת "אמת דיברתי", אלא יש להוכיח כי קיים עניין לציבור בפרסום. לענייננו, לא רק שהפרסום עוסק בניצול העובדים במקום עבודה ציבורי לצרכי מנהלם או במטלות שחורגות מהגדרת תפקידם, טענה שיש בה עניין ציבורי, אלא שניצול העובדים פגע בכוננות המבצעית של נמל התעופה. כך למשל, ביהמ"ש קבע שנפגעה הכוננות המבצעית כאשר אמבולנס שאינו אמור לצאת משטח נמל התעופה, אלא אם כן, אין מנוס לכך כגון לטיפול במוסד, או למטרה רפואית באישור מספר בעלי תפקידים בכירים, נשלח מנמל התעופה לביתו של התובע בעיר אילת לצורך מסירת מסמכים לתובע, מרחק לא מבוטל מנמל התעופה, ולאחר מכן נעשה שימוש באמבולנס כדי ליתן טרמפ לבת בנסיעה לחברה שלה או להחלפת מטען.

ביהמ"ש קובע שהוכחה הגנת אמת דיברתי

42. כאמור לעיל, יש להבחין לעניין הגנת אמת דיברתי בין שני מרכיבים שונים בפרסום. האחד, הוא פרסום תוכן מכתב התלונה נגד התובע שנשלח לנציבות שירות המדינה. המכתב כלל הטענות לעניין ההוראות של התובע לפקודיו שלהלן:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

לנקות את המכונת הצמודה
להסיע חברים מהשדה למלונות וגם בני משפחה
לשמש כמלצרים בארועים על האש שהתובע מארגן לפוליטיקאים
להעביר דירה ועזרה בעבודות הבית
לשלוח קרח לים
כמו כן נטען שהתובע משליט טרור בתחנה

43. לכאורה די היה לנתבעים בכך שהיו מקריאים בכתבה את תוכנו של המכתב לאחר שבדקו ווידאו שאכן התקבל בנציבות וכי נבדק על ידה ברצינות. הנתבעים הוכיחו כי המכתב התקבל והתובע אישר בחקירתו כי נחקר בנושאים שלהלן:

רישום כוזב בכרטיס נוכחות
התערבות במכרז פנימי
שימוש פסול ברכוש וציוד של הרשות
ניצול עובדים לצורך פעולות שחורגות מתפקידם

44. התובע הלין בסיכומיו שלא נאמר בכתבה שהמכתב היה אנונימי, אולם טענה זו הופיעה בתגובתו ששודרה.

45. לנוכח העובדה שאין מדובר בתלונה למשטרה או נוסח כתב אישום, אלא במכתב אנונימי שנציבות שירות המדינה קיבלה, מצופה היה שהנתבעים ינהגו בזהירות רבה והדברים יסוקרו בצמצום בשים לב לאפשרות שמדובר בתלונת שווא. אולם, כאמור לעיל, הנתבעים לא הסתפקו בציטוט הטענות בתלונה, אלא העמידו שישה עדים, מעבר לנתבע, שאישרו תוכן התלונות לגופן. גם אם בפרט זה או אחר, יתכן והיה חוסר דיוק מסוים, בשים לב למספר התלונות שהוכחו וחומרתן, אין בכך כדי לסייע לתובע. כך למשל, התובע צדק כאשר טען בסיכומיו שהנתבע מתייחס בכתבה ל"כנאי תחנת הכיבוי" ולא ל"כנאים בתחנת הכיבוי". אולם, פגם זה אינו מסייע על מנת לקבוע שהכתבה במהותה אינה נכונה. ביהמ"ש קובע שביחס לטענות המרכזיות והחמורות, הכתבה הייתה מהימנה, בדוקה ומלאה, והנתבעים דייקו ביחס לטענות מרכזיות אלה כפי שפורט קודם לכן. די בכל אלה כדי לקבוע על פי מאזן הסתברויות שהוכחה הגנת אמת דיברתי.

האם עומדת לנתבעים הגנת "עיתונאות אחראית"?

46. גם אם ביהמ"ש היה דוחה את טענת ההגנה "אמת דיברתי" והוא קיבל אותה, עדיין עומדת לנתבעים הגנת "עיתונאות אחראית". הנתבעים טענו בכתב ההגנה שהם ביצעו את הפרסום, בתום לב מלא, במסגרת מילוי תפקידם העיתונאי והציבורי, לאחר שבדקו שאכן קיימות טענות כאלו כנגד התובע. עוד טענו, שהם מאמינים, בתום לב, בנכונות הטענות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

והתלונות שהועלו כלפי התובע, שהשתמש בכבאים לצורך ביצוע עבודות ושליחויות עבורו, לאחר שהם נחשפו לטענות שהועלו נגדו באופן בלתי אמצעי. עוד טענו, שטענות התובע כוללות הכחשות גורפות מצדו לאירועים שונים, אשר המקורות שהתראיינו, תוך הסתרת זהותם, טענו כי השתתפו בהם ו/או שהם היו עדים להם כדוגמת ביצוע הסעות והעברת דירה, ואין בפיו של התובע כל הסבר משכנע, מדוע שהמקורות הללו "ימצאו", כביכול, טענות שכאלו בעניינו. ביהמ"ש העליון עמד בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך (פורסם בנבו) (2014) (להלן: "הלכת דיין"), על קיום הגנת עיתונאות אחראית בהתבסס על [סעיף 215\(2\) לחוק איסור לשון הרע](#) וקבע כי "ראוי להכיר בקיומה של חובה לפרסם פרסומים בעלי אופי עיתונאי, שיש עניין ציבורי משמעותי בהם. הגנה זו תחול רק על פרסומים שנעשו בתום לב. משמעות דרישה זו היא כי הפרסום ייעשה בשל אותה חובה וללא כוונת זדון, וכי חובת הפרסום מולאה בהתאם לסטנדרט של עיתונאות אחראית, זהירה והוגנת. על מנת לעמוד בסטנדרט זה, יידרש המפרסם לנקוט צעדים שימנעו פגיעה מיותרת במושא הפרסום, אף במחיר של פגיעה מסוימת באיכות התוצר במישור התקשורתי; לצד שיקולים הקשורים למניע הפרסום, בעת בחינת תום ליבו של המפרסם יש לשקול גם את יחסו כלפי תוכן הדברים שפורסמו". ביהמ"ש קובע שיישום קביעה זו בעניינו מלמד שהנתבעים עמדו בדרישות שצוינו. זאת, מכיוון שביהמ"ש כבר קבע שקמה חובה עיתונאית לפרסם טענות לגבי ניצול עובדים בשירות הציבורי באופן לא נאות, במיוחד, כאשר פעולות אלה גרמו לפגיעה בכוננות המבצעית בנמל תעופה.

47. מכאן שגם אם לא היו מעידים שישה עדים מטעם הנתבעים, בנוסף לנתבע, ולא הייתה מוגשת תלונה נגד התובע לנציבות שירות המדינה, די היה במידע שנמסר לנתבע מעשרה מקורות שונים, ולעובדה שהתובע לא הפריך הטענות נגדו בתגובתו עובר לפרסום הכתבה, לעניין העמדת הגנת "עיתונאות אחראית". בניגוד לטענת התובע בסיכומיו, ביהמ"ש הגיע למסקנה לאחר שמיעת הראיות והסיכומים, שהפרסום היה מבוסס על מקורות מהימנים, מסמכים רבים בכתב וצילומים, וכמעט ללא כל מסמך לסתור מצד התובע שאף לא ביקש להגיש תצהיר הזמה מטעמו או מטעם עדים שהיה בכוחם להזים חלק מהטענות כפי שפורט קודם לכן. התובע צרף שני תצהירים. תצהירו של כפיר התייחס להקלטות שמסר לתובע ותצהירו של רן היה כללי ביותר. ביהמ"ש קובע שהעובדות אומתו והנתבעים האמינו בכנות הפרסום, וכי הטון שנקט, ביחס לחומרת הטענות והתשתית הראייתית שהייתה ברשות הנתבעים, היה ראוי והעובדות הוצגו בצורה הוגנת ומאוזנת.

48. התובע טען בכתב התביעה שנפל פגם באופן בו התקבלה תגובתו לכתבה עובר לפרסומה.

הוא טען, שעובר לשידור הכתבה נשלח אליו מסרון מהנתבע (בערב החג) שם התבקשה תגובתו במספר נושאים, אולם בשום שלב לא נמסר לו שהכתבה מאשימה אותו בהיותו עבריין, שהכבאים הפכו למשרתים או שהוא דרש מהכבאים לרכוש לבנו "אקס בוקס"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

וכו'. עוד טען, שלא די בכך שנראה שהוכשלה תגובתו בכוונת מכוון, היא התבקשה בחג בו התייעצות עם עו"ד מצומצמת בלשון המעטה, עד העדר ההבנה של חומרת הכתבה והתלונות בה, שכן אלו לא נפרסו בתום לב בבקשה לתגובתו. עוד טען, שלא נמסר לו מספר הרכב עליו הכתבה תעסוק- שכן אם היה נמסר- הוא היה מציג כי עסקינן ברכב של רשות שדות התעופה וכי הוא בעל אישור להיות רכב "צמוד" לו ולשמשו בכל שעות היממה, עוד היה מואר כי הרכב הנ"ל הוא חלק ממצבת כלי הרכב אותם הכבאים שוטפים ומנקים כחלק משגרת כל תחנות הכיבוי בארץ. עוד טען, שלא נמסר לו כי עסקינן בתלונה אנונימית, תלונה של "כבאים" ללא זיהוי, שכן חלק מהמופיעים בכתבה אינם כבאים ו/או אינם כפופים לו, הם רוכב חופשי בדרך לסיכול תפקיד בכיר עליו הוא מבקש להתמודד. הנתבעים השיבו לטענה זו בכתב ההגנה שהתובע הסתיר בכתב התביעה את העובדה, שהנתבע הודיע לתובע בהודעת "ווטסאפ", כי מדובר ב"טענות קשות מאד" של "כבאים מתחנת הכיבוי רמון", ופירט בפניו, מראש, את הטענות בדבר דרישה לשטוף את רכבו, להסיע חברים ובני משפחה שלו, לשמש כמעין מלצרים באירועים שהוא אירגן לפוליטיקאים, לסייע בהעברת דירה ועבודות הבית וכו'. עוד טענו, שהתובע הסתיר בכתב התביעה את העובדה, שהנתבע הזמין אותו בהתכתבות בווטסאפ טרם הפרסום, למסור את גרסתו, אולם התובע בחר, במודע, להסתפק בהכחשות סתמיות. עוד טענו, שהתובע הסתיר את העובדה שהוא הסכים לפרסום הטענות נגדו. עוד טענו, שהתובע טען בתחילה, בהתכתבות בווטסאפ טרם הפרסום, שמדובר בטענות כוזבות, אך לאחר ששמע מהנתבע, כי הוא שוחח עם עשרה כבאים, הוא השיב לו, במפורש: "אז אם עשרה אמרו תעלה כתבה" ובכך נתן הסכמתו המפורשת והבלתי מסוייגת לפרסום הטענות.

49. ביהמ"ש העליון קבע ברע"א 6557/20 ערוץ 10 החדש בע"מ נ' רגב (13.3.2024) (פורסם בנבו) כי הדרישה שתינתן למושא הפרסום הזדמנות סבירה והוגנת להגיב לפרסום באה לידי ביטוי בשני מרכיבים: "שהות הולמת לגיבוש תגובה, ומסירת מצע עובדתי המאפשר מתן תגובה עניינית ואפקטיבית". באותו עניין, ביהמ"ש העליון קבע שדרך התנהלותו של ערוץ התקשורת לקתה בשני מאפיינים אלו וכי עיקר הפגם טמון בזמן התגובה שניתן לתובעת, שעה שהפנייה אליה נעשתה כשלוש שעות בלבד לפני הפרסום. בהקשר זה הוסיף כב' השופט סולברג, כי הערוץ החזיק בידו את החומרים זמן רב טרם הפרסום, מה שמדגיש את חוסר ההצדקה לדרישה למתן תגובה תוך זמן כה קצר. כב' השופט סולברג דחה את הטענה, כי זמן תגובה זה הוא הנורמה המקובלת בקרב עיתונאים. עוד דחה כב' השופט סולברג את הטענה כי זמן התגובה הקצר מוצדק, על מנת למנוע מצב בו העיתונאי יפסיד את ה"סקופ". נקבע, כי מדובר בשיקול שהבאתו בחשבון אינה פשוטה כל עיקר, ולפעמים הוא עלול דווקא להביא לשלילת ההגנה. עוד קבע כב' השופט סולברג, כי המצע העובדתי שנמסר במסגרת בקשת התגובה היה לקוי, שכן הוא כלל רק שאלות ללא תיאור הפרסום הצפוי ותוכנו. נקבע כי עקרונית, הנמען יכול להפנות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

שאלות הבהרה במקרה כזה, אולם נוכח הזמן הקצר שנקצב במקרה הנוכחי לא היה מדובר באפשרות מעשית. כב' השופט כבוב קבע, כי "סבירות זמן התגובה תלויה בנסיבות העובדתיות של כל מקרה, המשליכות על השאלה אם ניתן היה לצפות לתגובה בפרק הזמן שניתן על-ידי העיתונאי" ולפיכך השאלה האם ניתן זמן תגובה מספיק טעונה בירור עובדתי. כב' השופט עמית קבע, כי פנייה לקבלת תגובה מספר שעות לפני הפרסום אינה עומדת ברף הנדרש כדי לקבוע שניתנה הזדמנות ראויה להגשת תגובה. בהקשר זה צוין, כי "על העיתונאי לזכור שאיש הציבור לא עובד אצלו, ולא אמור לרקד על פי חלילו ועל פי לוח הזמנים הקצר שהקציב למתן תגובה" וכי לאיש הציבור עשויים להיות עיסוקים שונים, ולעתים גם מתן התגובה מצריך בירורים שונים האורכים זמן. עם זאת, ייתכנו מצבים בהם זמן תגובה קצר יספיק לנמען בפועל כדי להעביר את תגובתו, ובמקרים כאלו לא יהא בזמן התגובה הקצר כדי לשלול את תחולתה של הגנת העיתונאות האחראית. אולם, למרות שנקבע שלתובעת שם לא ניתן זמן מספיק לגיבוש תגובתה, נקבע כי בנסיבות אותו ענין פרק הזמן הוכח כמספיק, שכן במסגרתו העבירה הדוברת של התובעת שתי תגובות, אשר במסגרתן לא הייתה התייחסות לסוגיית ההיכרות המוקדמת, מה שיצר את הרושם שבתגובות אלו מוצתה ההתייחסות של התובעת לנושא זה.

50. לענייננו, מהראיות עלה שתיאור הדברים ע"י התובע בכתב התביעה את ההתנהלות עובר לשידור הכתבה אינו נכון באופן מהותי. ראשית, התובע לא אמור היה להיות "נדהם" כטענתו בכתב התביעה עת צפה בשידור שכן הוא התבקש להעביר התייחסותו לטענות חמורות כלפיו עובר לשידור הכתבה, ומההתכתבות בינו ובין הנתבע עובר לשידור הכתבה עלה כי הוא ידע שהוגשה נגדו תלונה. כמו כן, במהלך חקירתו התברר שבנוסף לתלונה לנציבות שירות המדינה, הוגשו נגדו גם תלונות למבקר המדינה ומבקר רשות שדות התעופה. התובע טען בחקירתו שסבר שהנתבע מתייחס לטענות שהובאו בפני מבקר המדינה בעניין הקמת תחנת כיבוי נוספת, אך גרסה זו אינה מתיישבת עם פרוט הטענות בהתכתבות בינו ובין הנתבע עובר לפרסום הכתבה. התובע לא ציין בכתב התביעה כי הנתבע פנה לדוברת הרשות ארבע שעות לפני פרסום הכתבה, ורק בעת מתן עדותו התברר שהדוברת הביאה לידיעתו את תוכן הטענות נגדו. התובע גם לא הזכיר עובדה חשובה זו בתצהירו. הנתבע לא היה מחויב לפנות גם אל התובע ודי היה בפניה לדוברת הרשות שכן התובע הינו עובד הרשות. אולם, הנתבע פנה גם אל התובע. גם הדוברת וגם התובע העבירו אל הנתבע תגובות נפרדות שעיקריהן פורסמו כנדרש. התברר שטענת התובע כי הפניה אליו הייתה ערב חג, טענה עליה חזר גם בעת מתן עדותו, לא הייתה נכונה והוא נאלץ לאשר זאת בהמשך חקירתו. הפנייה אליו הייתה בחול המועד. עוד התברר שהתובע לא ביקש מהנתבע ארכה לצורך הגשת תגובה כפי שטען תחילה בעדותו, וגם בעניין זה נאלץ לחזור בו בהמשך חקירתו. לא זו אף זו, התובע לא פרט בתגובתו במה מקורות התובע משקרים, ואף הציע לנתבע בפרוש לשדר את הכתבה בשעה 13:4 בכותבו "אז אם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

עשרה אמרו תעלה את הכתבה". הנתבע העיד שלאחר קבלת תגובת התובע הוא ביצע בדיקה נוספת עם מקורותיו ואלה עמדו על גרסתם ולכן לא מצא לשנות תוכן הכתבה.

51. התובע טען בסיכומיו שהתגובה לא הובאה במלואה וכאשר התבקש ליתן דוגמא בולטת לכך הפנה לכך שתגובתו כללה טענה שהתלונה שקרית, טענה שלא נכללה בתגובה שפורסמה. אולם, בניגוד לטענה גורפת זו לכך שהתלונה שקרית, בתגובתו הוא אישר חלק מהטענות גם אם תרץ אותן באופן כזה או אחר. לכן, לא היה בכך שהטענה הגורפת של התובע כי הפרסום שקרי, לא נכללה בתגובה שפורסמה, כדי לסייע לו.

52. ביהמ"ש קובע כי גרסת התובע לגבי הכשל הנטען באופן קבלת תגובתו היה רצוף עובדות לא נכונות ודי בכך כדי לדחות טענה זו. כמו כן, כאשר בוחנים את שתי טענותיו לגבי מידע חסר שנמסר לו כאשר התבקש להעביר תגובה, מתברר שגם בהן אין ממש. גם כיום כשנתיים מאז הפרסום, לא הובאו ראיות השוללות הטענות בעניין החלפת האקסבוקס ושטיפת רכבו של התובע. בעניין שטיפת הרכב, טענתו של התובע מתמצית בכך שלא נמסר לו מספר הרכב, נתון שהתברר כחסר משמעות לחלוטין.

53. לכאורה הטענה היחידה של התובע שיוצרת קושי מבחינת הנתבעים, היא העובדה שהפניה אליו הייתה מספר שעות לפני השידור בעניין שאינו מחייב פרסום מידי ובעניין רגב, ביהמ"ש העליון קבע כי יש בכך פגם. אולם, גם בעניין רגב הפגם רופא עקב תוכן התגובות שהועברו. ביהמ"ש קובע כי גם לענייננו הפגם רופא בכך שהתובע לא ביקש ארכה וגם לא ביקש הבהרות. להפך, על אף שעמד בקשר עם דוברת הרשות, עובדה שהוסתרה בכתב התביעה ובתצהירו, הוא הסכים לשידור הכתבה כפי שצוטט קודם לכן מתשובתו בכתב לנתבע עובר לשידור הכתבה. לכן, ביהמ"ש דוחה הטענה של התובע בעניין זה וקובע שעומדת לנתבעים הגנת תום לב על פי מבחני עיתונאות אחראית כפי שנקבעו בפסיקה.

54. למעלה מהדרוש יאמר שלנתבעים עומדת גם הגנת השמעת ביקורת ודעה לגבי אותם חלקים בהם הם או המרואיינים מציינים תחושות שחוו או דעתם ביחס לעובדות הנתענות שכאמור לעיל, נמצאו כנכונות וכאמור לעיל, לפקודיו של התובע עומדת הגנת תום לב בעניין דעתם על התנהגות הממונה עליהם..

55. הנתבעים טענו בכתב ההגנה שהתובע מתאר בכתב התביעה את הנתבע כ"**עיתונאי המזוהה עם הצד השמאלי של המפה הפוליטית**" במטרה לבצע לו דה-לגיטימציה ולעבודתו העיתונאית וכי התובע סבור, כנראה, כי אם הוא יצבע את התביעה כולה בצבעים פוליטיים, של "**ימנים**" מול "**שמאלנים**", תוך שרוב שמו של בנימין נתניהו, יעלה בידו לשכתב ולסלף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 63319-07-22 פרץ נ' גליקמן ואח'

את עובדות המקרה, ולהטיל דופי בדיווח עיתונאי לגיטימי, רק משום שלא שירת את האינטרס האישי שלו. ביהמ"ש מוצא להעיר לנתבעים כי מי ששרבב את ראש הממשלה למחלוקת היו הנתבעים עת שילבו תמונתו של ראש הממשלה בכתבה ללא הצדקה שכן ראש הממשלה אינו קשור למחלוקת בהליך זה. מכיוון שראש הממשלה אינו בעל דין בהליך זה, הערה זו אינה משנה התוצאה. התובע ניסה לשכנע ביהמ"ש שהנתבע שאוחז לדבריו בעמדות פוליטיות מסוימות התנכל לו על רקע דעות אלה. אולם, ביהמ"ש לא מצא קשר בין דעותיו הפוליטיות של התובע ובין התלונות נגדו.

ביהמ"ש דוחה התביעה

56. לנוכח האמור לעיל, ביהמ"ש דוחה התביעה.

דיון בהוצאות

57. מכיוון שביהמ"ש דחה תביעה על סך של 250,000 ₪, על ביהמ"ש לפסוק הוצאות נגד התובע. על ביהמ"ש להביא בחשבון שבתביעת לשון הרע נטל הבאת הראיות להוכיח טענות ההגנה חל על הנתבע. לנוכח הצורך של הנתבעים לנהל הליכים מקדמיים, להעמיד שבעה תצהירים לגבי מספר רב של מחלוקות עובדתיות ולקיים ישיבת שמיעת ראיות שנמשכה עד שעות הערב וישיבת שמיעת סיכומים שארכה יותר משלוש שעות, ביהמ"ש מחייב התובע לשלם לנתבעים שכ"ט בא כוחם בסך של 70,000 ₪. כמו כן, על התובע לשלם לנתבעים החזר הוצאותיהם, לרבות עקב תשלום שכר עדים שהגיעו רובם מאילת וביטול זמנו של הנתבע בסך כולל של 8,000 ₪.

סוף דבר

58. ביהמ"ש דוחה התביעה ומחייב התובע לשלם לנתבעים שכ"ט בא כוחם בסך של 70,000 ₪ והוצאות בסך של 8,000 ₪ כשהם צמודים בתוספת רבית כדין ממועד מתן פסק הדין ועד מועד התשלום בפועל.

ניתנה היום, בט"ז ניסן תשפ"ד, ב-24 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט

